

F. t. l. vedr. straffeloven

der hensyn til samtlige foreliggende omstændigheder skønnes mest hensigtsmæssigt.

Loven indebærer, at lovovertredelser, der er omfattet af konventionen, kan retsforfølges efter konventionens regler og lovens bestemmelser. Efter konventionens artikel 2 medfører en anmodning om overførsel af retsforfølgning i en straffesag til Danmark, at de danske myndigheder bliver kompetente til at indlede retsforfølgning i sagen, selv om sagen ikke i øvrigt måtte være undergivet dansk straffemyndighed, jf. herved straffelovens § 8, nr. 5.

Konventionen er indtil videre kun ratificeret af et mindre antal lande (pr. 4. januar 1999 af foruden Danmark: Østrig, Tjekkiet, Estland, Letland, Holland, Norge, Slovakiet, Spanien, Sverige, Tyrkiet og Ukraine). I et vist omfang sker dog også overførsel af retsforfølgning til og fra andre lande på grundlag af lovens og konventionens retningslinier.

Siden 1970 har der mellem de nordiske lande foreligget en samarbejdsaftale om retsforfølgning i et andet nordisk land end dér, hvor den strafbare handling er begået, jf. herved Anklagemyndighedens Årsberetning 1976, s. 53-61, og Rigsadvokatens Meddelelse nr. 5/1978 og 11/1982.

Samarbejdsaftalen indebærer, at retsforfølgning for en lovovertredelse, som er begået i et nordisk land (germingslandet), kan ske i et andet nordisk land, hvis den mistænkte er bosat i dette land, og overtrædelsen også er strafbar efter dette lands lovgivning. Det samme gælder, såfremt mistænkte opholder sig i det andet land, og det af særlige grunde findes hensigtsmæssigt, at forfølgningen sker dér, og forholdet hører under dette lands straffemyndighed. Retsforfølgningen sker efter straffe- og procesreglerne i det land, som overtager sagen (det anmodede land), jf. samarbejdsaftalens § 1.

Samarbejdsaftalen gælder i sin helhed i forholdet mellem nordiske lande, som ikke begge har tilsluttet sig den europæiske konvention om overførsel af retsforfølgning i straffesager, dvs. Finland og Island. Samarbejdsaftalens §§ 4, 5, 7 og 8, der fastsætter regler om fremgangsmåden ved anmodning om overførsel af retsforfølgning, gælder ud over og i stedet for konventionens bestemmelser i forholdet mellem de nordiske lande, der har tilsluttet sig konventionen, dvs. Danmark, Norge og Sverige.

Overførsel af straffuldbyrdelse reguleres i loven om international fuldbyrdelse af straf m.v., jf. lov nr. 323 af 4. juni 1986 som ændret ved § 2 i lov nr. 291 af 24. april 1996. Herefter kan der ske overførsel af straffuldbyrdelse på grundlag af Europarådets konvention af 21. marts 1983 om overførsel af domfældte og Euro-

parådets konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger. Herudover giver loven under visse betingelser mulighed for at overføre straffuldbyrdelse på grundlag af overenskomst med en anden stat og efter aftale i det enkelte tilfælde.

Mellem de nordiske lande gælder lov nr. 214 af 31. maj 1963 om samarbejde mellem Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. som ændret ved lov nr. 322 af 4. juni 1986 og lov nr. 291 af 24. april 1996. Loven giver mulighed for mellem de nordiske lande at overføre fuldbyrdelsen af straffedomme, herunder bl.a. domme til fængselsstraf, hæfte og bøder. Endvidere indeholder loven hjemmel til overførsel af afgørelser om samfundstjeneste og overførsel af tilsyn m.v. i betingede domme og ved prøveløsladelse.

For så vidt angår *retshjælp* henvises til Europarådets konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager med tilhørende protokol, jf. bekendtgørelse nr. 18 af 17. juli 1963 og bekendtgørelse nr. 82 af 4. september 1986 (begge i Lovtidende C). Retshjælpskonventionen er ikke transformeret til dansk ret, men det antages bl.a. med støtte i afgørelserne offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 1972, s. 600 (Højesteret) og 1988, s. 203 (Vestre Landsret), at f.eks. en udenlandsk begæring om beslaglæggelse af bevismidler kan imødekommes, uanset om der mellem Danmark og den begærende stat består en aftale herom, forudsat at der ville kunne ske beslaglæggelse af bevismidler i en tilsvarende straffesag her i landet.

Retshjælpskonventionen giver bl.a. mulighed for at afslå at yde retshjælp, såfremt begæringen angår forbrydelse, der af den stat, over for hvilken begæringen fremsættes, betragtes som en politisk forbrydelse eller en forbrydelse, der har forbindelse med en politisk forbrydelse, jf. retshjælpskonventionens artikel 2, litra a.

For så vidt angår de nordiske lande henvises endvidere til den nordiske overenskomst af 26. april 1974 om gensidig retshjælp, jf. bekendtgørelse nr. 100 af 15. september 1975 (Lovtidende C), der bl.a. fastsætter regler om fremsættelse og behandling af retsanmodninger om forkyndelse og bevisoptagelse.

Om videregivelse af fortrolige oplysninger kan finde sted til udenlandske myndigheder, afhænger af, om videregivelsen er berettiget, jf. straffelovens § 152 og § 152 e og forvaltningslovens § 27. Når regeringen i overensstemmelse med reglerne i grundlovens § 19 har indgået en international overenskomst med fremmede stater, som bl.a. indebærer, at den danske stat er forpligtet til at videregive fortrolige oplysninger, antages det, at videregivelse af fortrolige oplysninger til